

Lj., 24. 5. 1924

ŽENSKI ZBOR DRŽAVNEGA ŽEN-
SKEGA UČITELJIŠČA V MARIBORU

KONCERT

POD VODSTVOM PROFESORICE
ERVINE ROPAS

TISK MARIBORSKE TISKARNE D. D.

Besedilo pesmi.

Vežilo.

Glej na nebu zvezdice zlate,
kje je sreča zame in zate?
Te doseči pa ni moči.
Dragi, ah nikdar!
Ne dovoli tvoja mamka
tebi me nikdar!

Vprašala ne bova moje mamke,
ki ne ve, da veže me srce,
Samo da si ti v življenju
vedno zvesta mi,
in sedaj za lahko noč
podaš ročico mi.

Gozd miruje.

Spesnil V. Halek, prevel K. Pribil.

Gozd miruje, truden molči,
mrak mu bdeči več ne da.
Pa priveje lahen vetrič,
ga po kodrih počehlja.

Stara smreka se ozira,
vejam spati moči ni.
A zvedava bukev sluša,
kaj negodnik govori.

Veterc laže po navadi,
bukve ne verjamejo,
naježivi igle stare
smreke majejo z glavo.

Z jelko vetrček se šali,
nežne tajnosti golči.
Poslušna hrast, hudo gleda,
jezno z listjem zašumi.

Nagajivček je odpihal,
svojih marnjev ni končal.
Smrekam pa in bukvam mladim
dolgo v mislih je ostal.

Prstan srečnih dni.

Godba, le igray,
daj nam sreče raj!
naj se veselimo,
saj je zopet maj!
Godba le igray,
lepši čas nam daj!
Konjča bela ta
vprezite oba!
Toda, svatje vi,
ne čakajte mi!

V izbico hiteti moram,
tam sem pozabila
lepi, zlati prstan svoj.
Ljubi prstan svoj.
Skrinja tam stoji,
v njej na dnu leži,
tja sem položila
druga še darila
iz mladostnih dni,
zlati prstan moj
na dnu tam leži.

Tam na vrtni gredi.

(Lj. Poljančeva)

Tam na vrtni gredi
rase rožmarin,
pridi ob slovesu,
dam ti ga v spomin!

Na srce ga deni,
čuvaj ga skrbno!
morda kdaj ob njem ti
rosno bo oko!

Rožmarin povene,
ž njim spomin bo vzet.
Tudi ti boš nosil
v srcu veli cvet.

Tam na vrtni gredi
rase rožmarin,
pridi ob slovesu,
dam ti ga v spomin!

Ne maram.

Ne maram za te,
k' nimaš hiše svoje!
Še polž ima hišo,
le ti si brez nje!
Ne maram za te,
k' nimaš hiše svoje!

Poplačaj dolge,
potlej pridi po me!
In hišo naredi,
da biti bo kje!
Potlej pridi po me!

Kaži pravo!

Belokranjska narodna.

Kaži pravo, ti zeleno travo.
Ješ li moje gdje sestala drago?
Suo drvo sirovo ga pita.
Kud se momče neženjeno skita?
Kud se skita, na djevojko pita.

Sem si vzela.

(Medjimurska).

Sem si vzela, sem si vzela
Jurja Brankovića.
Hm, hoja!
Ne je mejo, ne je mejo
gače no robače.
Hm, hoja!
Sem mu kupla, sem mu kupla
celi laket platna.
Hm, hoja!

Švelje šile, švelje šile
gače no robače.
Hm, hoja!
Sem ga gnala, sem ga gnala
v ulico na tanec.
Hm, hoja!
Vsi ga glejte, vsi ga glejte,
kak je nacefrani!
Hm, hoja!

Žabe.

(Oton Župančič)

Rega, rega, rega, rega,
Rega, rega, rega, rega,
vedno huiša je zadrega,
solnce že do dna nam sega,
joimene, kaj bo iz tega!
Kum, kum,
le pogum:
slišal sem od juga šum!
Kvak, kvak (Žabar zagleda oblak)

Glej oblak,
glej oblakov sivih vlak,
vedro vode nosi vsak,
kmalu bo vse polno mlak!
Rega, rega, rega, rega,
Bog nas reši vsega zlega!
Kum, kum,
le pogum!
Kvak, kvak,
glej oblak!

ODMOR.

Na begu.

»Da, jaz te zapustim,
po Dunavu zbežim!«
»Pa si potlej takšen trnek saboj
vzamem,
da z njim vsako ribo lahko si
ujamem.«
»Jaz izpremenim pa sebe v
golobico,
hitro, lahkokrilo ptico.«
»Pa si vzamem sabo črnega
gavrana,
ta vse hitro vjame golobice
male.«
»Pa sokol bom krepak
in splavam v sinji zrak.

Daleč hitra krila
bodo me nosila.«
»Jaz pa vzamem urno šiljasto
streljico,
ki zadene, rani smrtno vsako
ptico.«
»Krasna bodem zvezda, lahko-
jasno bleda,
ki na nebu sije in na zemljo
gleda.«
»A pri nas živijo taki učenjaki,
da že zvezdi vsaki merijo daljino.
Jaz te ne dam iz rok,
tebe dal mi bode sam nebeški
Bog.«

Zar je morala doč?

(Srbska narodna)

Zar je morala doč
ta tužna nesretna noč,
kada si, dragane moj,
pošao u krvavi boj.

Tamo daleko,
daleko kraj mora,
tamo je selo moje,
tamo je ljubav moja.

Tamo daleko,
kraj plavog Dunava,
tamo su sela naša,
tamo je Srbija.

Ptičice, vprašam vas...

(Silvin Sardenko).

Ptičice, vprašam vas,
ali ste videle
doli na jugu kje
mojo pomlad?

Pač smo jo videle,
kamor je dahnila,
tam so trnolice
klile na dan.

Ptičice, vprašam vas,
kaj je prepevala,
ko so trnolice
klile na dan?

Pela je verze tri:
Lani vijolice,
letos trnolice
trgat naj gre!

Ptičice, prosim vas,
splavajte brž na jug,
pa mi pokarajte
mojo pomlad:

»Ako si še pomlad,
rožic prinesi mi,
ako pa nisi več,
treba te ni!«

Zajček teče.

Zajček teče po zeleni travi.

Bež' te, fantki, da vas ne bo s tačko!

Kdo je ta?

(Slavospjev iz Nebovzvetja Mar. Device,
po dr. Opek!).

Kdo je ta, ki kakor zarja
vstaja svetla od neba,
kakor luna iz viharja,
kakor solnce,
kdo je ta?

Ave, Marija!
Polna božje milosti!
Vsa nebeška domačija
Tvoje zmage dan slavi!
(Srbska narodna.)

Pred samostanskimi vrati.

(Björnstjerne Björnson, prevedel
dr. C. Kraševc)

«Kdo pozno v noč trka na vrata ta?»

»Deklica išče mir srca!«

»Kaj tvoja je bol, kaj vir je gorja?»

»Žalost, večje svet ne pozna!

Srce mlado mori
usoda gorjupa;
mladost mi beži
brez solnca, brez upa . . . !

Odpri, odpri, da sprejme me dom,

kier mir našla bom.«

»Povej mi, dekle, kje tvoj rojstni je kraj?»

»Nordijsko, daleč kraj morja.«

»Kdo vodil korak ti v naš mirni je raj?»

»Zbor, ki pel je: aleluja!

Ta blagoglasi spev
je mir duši vlival,
bolest vso in gnev
je blažil in vsnival!

Odpri, odpri, tu mir je doma
in pokoj srca!«

»Bolest svojo bridko zaupaj mi!«

»Ranjeno je srce do dna.«

»Je vmrl ti oče, al' ljubi tvoj?»

»Da, zgubila sem obadva!

Zdaj vse končano je,
kar v duši je klilo,
kar upov je srce
prenežnih gojilo.

Odpri, odpri! Naj zabim gorje,
ki tlači me!«

»Kako, da očeta zgubila si?»

»Pred očmi mi vmorjen je bil.«

»Kako, da ljubimca zgubila si?»

»On — mi sam je očeta vbil!

Pograbil je nato
še mene in me bil je . . .
Prosila ga lepo,
da me izpustil je!

Odpri, odpri! Vzljubila sem ga . . .

Gorje, sramota ta!«

Zbor nun:

Le pridi k nam
v naš božji hram!
Vabi te Bog
v zvoljenih krog . . .

Tu prosta težave
se duša vzpe
v vesolje višave,
kier neha gorje!
Tu ni več trpljenja,
ni več poželenja;
tu srce objame
čar sladke omame;
strast več ga ne muči,
končan je ves boj . . .
V neskončnosti luči
dobiš pokoj!

Ženski zbor, Dr. ženskega učiteljskega v Mariboru.

Koncert.

Spored:

1. A. Dvorák: "Vegilo".
 2. H. Bendel: "Gospod miruje".
 3. A. Dvorák: "Přstaň".
 4. E. Ropas: "Tam na vrhu gredi".
 5. E. Adamič: "Ne maraj za te!".
 6. O. Dev: "Kajzi pravo! Belokranjska".
 7. E. Adamič: "Sem si vzela". Sedjmurška.
 8. F. Pavčić: "Žabe", kantata za četverglasni ženski zbor s klavirjem in harmonijem.
- } Dvoglasni ženski zbori s klavirjem.
} Četverglasni ženski zbori.

Odmor.

9. Čajkovski: "Serenade melancholique", op. 26. Džura na godli konic.
10. Wieniawski: "Souvenir de Moscou". Triolinistka F. Brandl.
11. A. Dvorák: "Na begu", dvoglasen ženski zbor s klavirjem.
12. O. Dev: "Zar je morala doč? Šibka. Četverglasen ženski zbor.
13. E. Ropas: "Ptice". Četverglasen ženski zbor.
14. O. Dev: "Zajček teče". Šestroglasen ženski zbor.
15. E. Ropas: "Kdo je ta?". Četverglasen ženski zbor s harmonijem.
16. E. Grieg: "Pred samostanskimi vrati". Četverglasen ženski zbor, sopran- in alt-solo in orkester.

Prve štiri ločke spremljata gđe. Frižgar in Jacherl, sopran Radova.

